

XXVIII

В кабинета на Атомния пират седяха Сани, Пенри Пуалди и Светослав. Те бяха успели да се доберат до леговището на пирата и сега господарят на този дворец ги посрещаше в изключително добро настроение, защото рядко идваха такива желани гости. Пенри Пуалди беше един от най-верните му служители. А другите двама, щом бяха хора, които са измъкнали от затвора Пуалди, то сигурно щяха да му станат верни. Но единият от тях му се струваше познат и се мъчеше да се сети къде го беше виждал. Наистина, къде го беше виждал? Този въпрос си задаваше Атомният пират, когато гледаше Светослав и не можеше да си спомни.

Но в ума на Атомния пират не дойде успокоителна мисъл и той започна враждебно да поглежда към Светослав.

След един час Пенри Пуалди и Атомният пират останаха сами. Пиратът подробно разпита за двамата новодошли и получи пълни сведения за тях, благодарение фантазията на писателя. Сани и Светослав бяха представени като крайно реакционни учени, работещи върху страшно бактериологично оръжие.

Атомният пират остана доволен от това обяснение, но, все пак, в долната му душа, свикнала винаги да не приема всичко като чиста монета, остана стаено смътно подозрение.

И Светослав беше виновен за съмненията на пирата, защото, макар да беше си оставил дълга коса и брада, Атомният пират го беше видял веднъж на своята крепост.

Атомният пират изведнъж беше озарен от една идея. Милена не го обичаше, но едва ли щеше да остане равнодушна към един от двамата младежи. Така, без да се мъчи повече, ще постигне своето.

Светослав беше заведен при Милена и те стояха няколко часа, гледайки се като куче и котка. Защото Светослав мислеше, че това е провокация, а Милена – че е нова тактика на Атомния пират (и не грешеше). Двата бяха сънародници, но не знаеха това. Най-после на младежа му омръзна да мълчи и заговори на френски, като попита Милена за името ѝ. Като видя, че тя не разбира, заговори на английски, но пак без успех.

- По дяволите тези глупости! Защо мълчите като няма?! – извика извън търпение палеонтологът. Но тези думи произведоха страшно впечатление на девойката, защото бяха изречени на български.

- Вие... сте... българин? – смаяна запита тя, но позненадан излезе Светослав, който не очакваше такова нещо.

- Да, а вие откъде се взехте тук? – все още неопомнил се запита ученият.

- Аз съм пленничка на Атомния пират - каза тъжно Милена. - А вие сигурно идвате от негово име, за да ме измъчвате пак. Какво искате от мен, най-после!...